

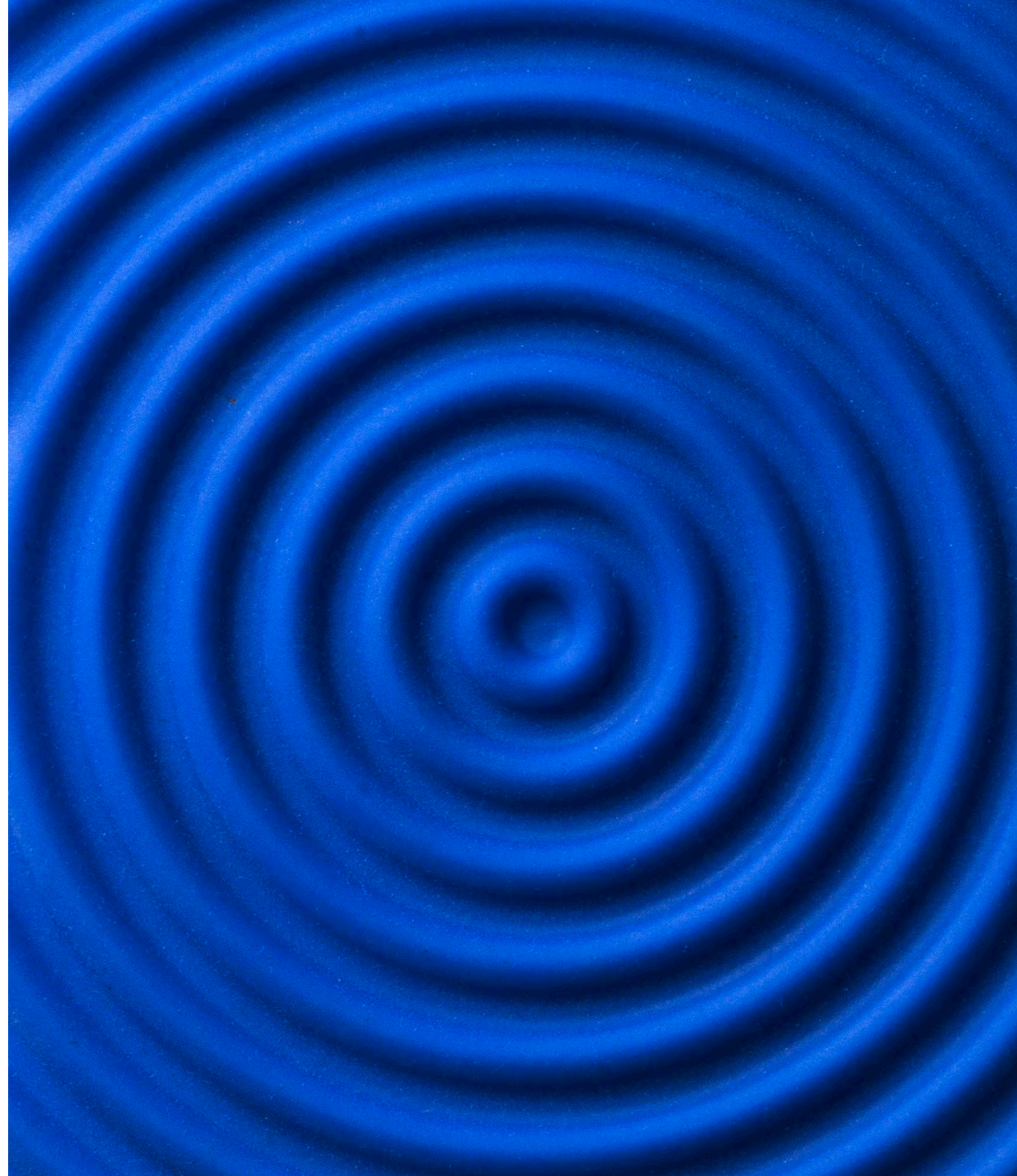
useless objects for audrey

essayEdition #39

© copyright • Mathieu Bruls architect

www.brulsarchitect.nl

first print 2025

2025 /
text written on the occasion of an exhibition of autonomous art work by • Mathieu Bruls architect /
at HAE Maastricht, powered by Audrey Wang /
from 2025-02-07 till 2025-03-04

useless objects for Audrey

If we do not value loafing, pondering and idleness, we may also lose the pleasure of fantasising, or even of trying. If it is necessary at all to justify such behaviour, it seems best to invent an alibi for it.

As if it was a natural process, I have seen objects emerge that wanted to have an autonomous life of their own. Every time whenever an object is suggested, it is allowed to try and contribute; I get an idea from time to time for such an object.

It seems important to our human brain to see more in them than the strictly material or practical. After leaving paradise, where until then instinct was enough to survive, we think we are allowed to challenge ourselves by giving meaning to.... well, to whatever.

Nature, which allows us to behave like this, may believe that this will result in new convenient means or strategies for survival. In any case, we humans train our brains and we think we may learn that we enrich our lives by acting like that.

The provocative practical uselessness of objects of autonomous art is perhaps a succinct, limiting definition of them.

✧

Als we lummelen, mijmeren en niksen niet op waarde weten te schatten, verliezen we wellicht ook het genoegen in het fantaseren, of zelfs mogelijk in het proberen. Als het al nodig is om dergelijk gedrag te verantwoorden, dan mogen ook best een alibi ertoe verzinnen.

Zo zag ik telkens objecten ontstaan die een eigen leven wilden hebben. Alsof het om een natuurlijk proces ging. Telkens wordt iets voorgesteld / gemaakt dat daarna mag zien bij te dragen; het overkwam me.

De nodige mensenhersens lijken het daarbij belangrijk te vinden om er meer in te zien dan hetgeen strikt materieel getoond wordt. Door onze weg ooit uit het paradijs, waarin tot dan instinct genoeg was om te overleven, menen we ons te mogen uitdagen door betekenis te verlenen aan.... tja, hetgeen we zelf voorstellen.

Onze natuur, die dit gedrag toestaat, meent mogelijk dat zodoende nieuwe handige overlevingsmiddelen of -strategieën zullen ontstaan. Wij mensen trainen in elk geval onze hersens en we menen elkaar te moeten leren dat we ons leven ermee verrijken.

De praktische onbruikbaarheid en daardoor provocerende nutteloosheid van objecten van autonome kunst, vormt wellicht een kernachtige, afbakenende definitie ervan.

approximately 1980 / watercolour on paper / 210x250mm / photographer: Casper Bijmans

a natural

“Genius is just childhood one can return to at will” - Henri Matisse

I can't remember whether it was me or my much younger cousin who painted this. I hesitate because I have always found it difficult to register so much seemingly inexplicable spontaneity.

The drawing undeniably invites one to search for form and composition. But it shows no (graspable) structure, direction or motivating language; certainly no narrative. What is depicted does not seem to have a specific place on the page; the space around it seems scaleless and infinite. What is shown has no top or bottom; the frame can therefore be hung in any direction.

Well, it looks as if events or worlds meet and change colour. So it can go either way and analogies abound; or none, if you wish. If you look around you see that nature shows us this all the time.

I like to think of the drawing as an ode to that elusive spark we call inspiration (i.e. making something happen); with this painting as the surprising result.

There is little doubt that this shower of sparks fills my life. I have never understood to what I owe my creative urge, but its absence would be quite a loss to me.

Listen to David Sylvian in Orpheus singing of his hope for the enduring presence of inspiration and assuming that help is available from outside.

✧

“Genius is just childhood one can return to at will” - Henri Matisse

Ik kan me niet herinneren of ik deze schildering maakte of mijn veel jongere neefje. Ik twijfel omdat het me altijd al zwaar viel om zoveel schijnbaar on(o)verdachte spontaniteit te registreren.

De tekening nodigt onmiskenbaar uit om op zoek te gaan naar vorm en compositie. Maar ze heeft geen (be)grijpbare structuur, richting of motiverende taal; al helemaal geen narratief. Het afgebeelde lijkt geen specifieke plek op het vel te hebben; de ruimte eromheen lijkt schaalloos en oneindig. Het getoonde heeft geen boven of beneden; de lijst kan dan ook in alle richtingen gehangen worden.

Tja, het lijken gebeurtenissen of werelden die elkaar ontmoeten en van kleur verschieten. Dat kan dus alle kanten op en analogieën te over; of desgewenst geen. Als je even om je heen kijkt zie je de natuur dit ons alsmaar tonen.

Ik zie de tekening graag als een ode aan de ongrijpbare vonk, die we inspiratie noemen (om iets voort te brengen dus); met deze schildering als het verrassende resultaat daarvan.

Het heeft weinig twijfel dat die vonkenregen mijn leven vult. Ik heb nooit begrepen waaraan ik die geestdrift te danken heb, maar het ontbreken ervan zou een behoorlijk gemis zijn.

Luister hoe David Sylvian in Orpheus zijn hoop op de blijvende aanwezigheid van inspiratie bezingt en er vanuit gaat dat daartoe hulp van buiten beschikbaar is.

the me and the rest

The first law of thermodynamics teaches us that the amount of energy in our cosmos is a constant. How this energy entered our cosmos, supposedly with the Big Bang, is still a mystery. We can agree that from that moment onwards we have developed from our epic birth centre, and thus experience what we call time. Subsequently, our cosmos is in constant transformation.

We all know that the composition of energies that make up each one of us, at least as far as we have determined it, is for an extremely short time. Therefore, it is easy to imagine that during life one is allowed - for this very short instant - to borrow some I-energy from this overwhelming and constantly phase-changing universe.

From that point of view, this cosmic entity includes the unimaginable everything except me: all others, living and dead material, a gust of wind, a moonbeam and a raindrop, all past thoughts and future longings...

I am convinced that we should pay as much respect as possible to all qualities of this great and hospitable host.

✧

Onze eerste wet van de thermodynamica leert dat de hoeveelheid energie in onze kosmos een constante is. Het binnenkomen van deze energie in die kosmos met een vermeende oerknal is nog een mysterie, maar we zijn het erover eens dat we vanaf dat moment vanuit onze geboorteplek uitdijen. Zodoende ervaren we hetgeen we tijd zijn gaan noemen. De alsmaar evolutionerende energieën noemen we het leven.

We begrijpen dat de samenstelling van energieën waaruit het ik bestaat (zeker ons lichaam) en voor zover we ze hebben gedefinieerd, van extreem korte duur is. Aldus lijkt het vanzelfsprekend om te veronderstellen dat ons tijdens dat uiterst korte leven wordt toegestaan om wat ik-energie te lenen van dat overweldigende kosmische, alsmaar muterende geheel.

Die kosmische entiteit omvat zo gezien een ondenkbaar alles, behalve ik; alle anderen, levend en dood materiaal, een windvlaag, een zonnestraal of een regendruppel; al het gedachte, en alle toekomstige verlangens....

Ik ben ervan overtuigd dat we zoveel als mogelijk respect moeten betuigen aan alle hoedanigheden van onze grootse en gastvrije gastheer.

almost exactly

Somehow, we often need the judgement of an outsider to come to a distillation of what seems all too normal. Amongst others it was the American born Leonard Koren who supposedly formulated the wabi-sabi sentiment in Japanese culture; an outsider.

Thank you, Mr Koren; I embrace wabi-sabi since I'm feeling content with the defined respect for imperfection.

Now, I find comfort in knowing that exact thinking has eternal value, while near-accurate execution is up to us humans.

Have you noticed that the ubiquitous centre of this relief is not exactly in the middle?

✧

Op de een of andere manier hebben we vaak het oordeel van een buitenstaander nodig om te zien wat we onopgemerkt vanzelfsprekend vinden. Zo was het de in Amerika geboren Leonard Koren die net als een aantal anderen een zogenaamd wabi-sabi-sentiment in de Japanse cultuur duidde.

Dank Leonard; nu ik het herken, omhels ik wabi-sabi, omdat ik blij ben met het bezongen respect voor imperfectie.

Is het je opgevallen dat het alomtegenwoordige midden van dit reliëf niet precies in het midden zit?

Ik stel mezelf nu gerust, wetende dat nauwkeurig denken eeuwigheidswaarde heeft, terwijl een bijna nauwkeurige uitvoering aan ons mensen is.

approximately 1992 / paint on canvas / 20x250x410mm / photographer: Casper Bijmans

the duel

In many ancient cultures, gold and silver were already considered as valuable metals. They were scarce and working them soon became commonplace; simply because it would bring something valuable.

Pretty strange, this exaggerated love for that gold and silver, because a tree leaf or a pebble can look just as fantastic. Possibly even better; as has been proven in many of our civilisations.

Not to mention value systems in which this kind of possessive value has no meaning; it is even considered quite distracting.

In the process, gold and silver came into competition with each other. Is one more valuable than the other? As if we have to choose between the sun or the moon. I am all too happy to see a punishment in this competitive stress of choice, because we keep wanting to overlook a lot of everyday beauty.

I learn from the duel between gold and silver that it is better to name for ourselves what is of value.

✧

In veel oude culturen werden goud en zilver al als waardevolle edelmetalen gezien. Ze waren schaars, terwijl de bewerking ervan al snel gangbaar werd; domweg omdat dat iets waardevols zou brengen.

Best vreemd, die overdreven liefde voor dat zilver en goud, omdat een boomblad of een kiezelsteentje net zo fantastisch kunnen ogen. Mogelijk nog beter; dat werd in onze beschavingen met veel cultureel gebruik al bevestigd.

Om nog maar te zwijgen over waardesystemen waarin dit soort van bezitterige waarde geen belang heeft; sterker nog, behoorlijk afleidt.

Al doende kwamen goud en zilver in competitie met elkaar. Het één is nog waardevoller dan het ander? Alsof we moeten kiezen uit de zon of de maan. Ik zie in die competitieve keuzestress dan maar al te graag een straf, omdat we alsmaar erg veel moois over het hoofd willen zien.

Ik leer uit het goud-zilver duel dat het beter is om op eigen kracht te benoemen wat van waarde is.

for Malevich

If we agree that the first handprint we humans applied on a cave wall is not abstract art, perhaps we may see the beginning of our abstract visual art in the black squares painted by Kazimir Malevich from 1915 onwards.

Malevich hung his first one diagonally in a corner, as had long been done with icons. These icons had to suck you in; they were heading for a (spiritual) space and this square wanted it to do the same.

Even before that I realised that the only way I could make successful pictures was to give them a square format. Maybe that's close to the round, which is aspirational anyway and evokes a sense of being inscribed. The black square wants that too. Remember that the curved line belongs to nature; rectangular comes from our human culture.

Always on the lookout for catchy material expressions, I immediately had this square cut out of a thick sheet of rubber when I came across this material at a supplier's shop. The square is exactly the same size as in the first Malevich painting.

The white surface on which Malevich painted his square now is the surrounding space; and the flat graphic image of the square becomes plastically; as if it were a sculpture.

Unmistakably, this thing sucks in, and just as a black hole does not show where it will lead, the destination of the inner depths of this black, rubber square, once we have imaginatively entered it, also remains a mystery; even though we have already moved from 2d to 3d.

✧

Als we het er over eens zijn dat de eerste handafdruk die wij mensen op een grotwand aanbrachten geen abstracte kunst is, mogen we wellicht in de zwarte vierkanten die Kazimir Malevich vanaf 1915 schilderde, het begin van onze abstracte beeldende kunst zien.

Malevich hing zijn eerste exemplaar diagonaal in een hoek, zoals ook al lang met iconen werd gedaan. Die iconen moesten aanzuigen; op weg naar een (geestelijke) ruimte en dat vierkant wilde dat ook.

Al eerder vond ik dat ik pas geslaagde foto's begon te maken, nadat ik deze een vierkant formaat gaf. Wellicht is dat dicht bij rond, dat toch al aanzuigend werkt en een gevoel van geïnvolveerdheid oproept. Het zwarte vierkant wil dat ook. Bedenk dat de gebogen lijn aan de natuur is; rechthoekig is meer van onze mensencultuur.

Voortdurend alert op een pakkende materiaalexpressie liet ik meteen dat vierkant uit een dikke rubberen plaat zagen, toen ik dat rubberen plaatmateriaal bij een toeleverancier tegenkwam. Het vierkant heeft precies dezelfde afmeting als op het eerste Malevich-schilderij.

Het witte vlak waarop Malevich zijn vierkant schilderde wordt nu direct de omliggende ruimte; de platte grafische afbeelding van het vierkant wordt nu plastisch; alsof het om een sculptuur gaat.

Onmiskenbaar zuigt dit ding aan en net zoals een zwart gat niet toont waartoe het zal leiden, blijft ook de bestemming van de binnenste diepte van dit zwarte, rubberen vierkant, nadat we het eenmaal denkbeeldig binnen zijn gegaan, een raadsel; ook als we al van 2d naar 3d gingen.

none

This object came to me while I was recovering from serious surgery. Partly due to the sense of entrapment that came with it, pathos struck.

As a human, I appear to be trained in metaphorical and metaphysical reading. Through some mind ramblings, I reasoned what we all seem to experience as we grow older: time appears to pass by faster.

This seems mathematically obvious, since each subsequent interval of time is computationally a progressively smaller addition to the already lived whole.

However, because time is not actually passing by faster, we might come to the realisation that much more of what we assume is relative. After all, nothing exists without the ever-changing context. We may understand that we should fundamentally put things into perspective.

So, in order to not get caught or pinched, it is better to have only one definite principle in life: having none.

✧

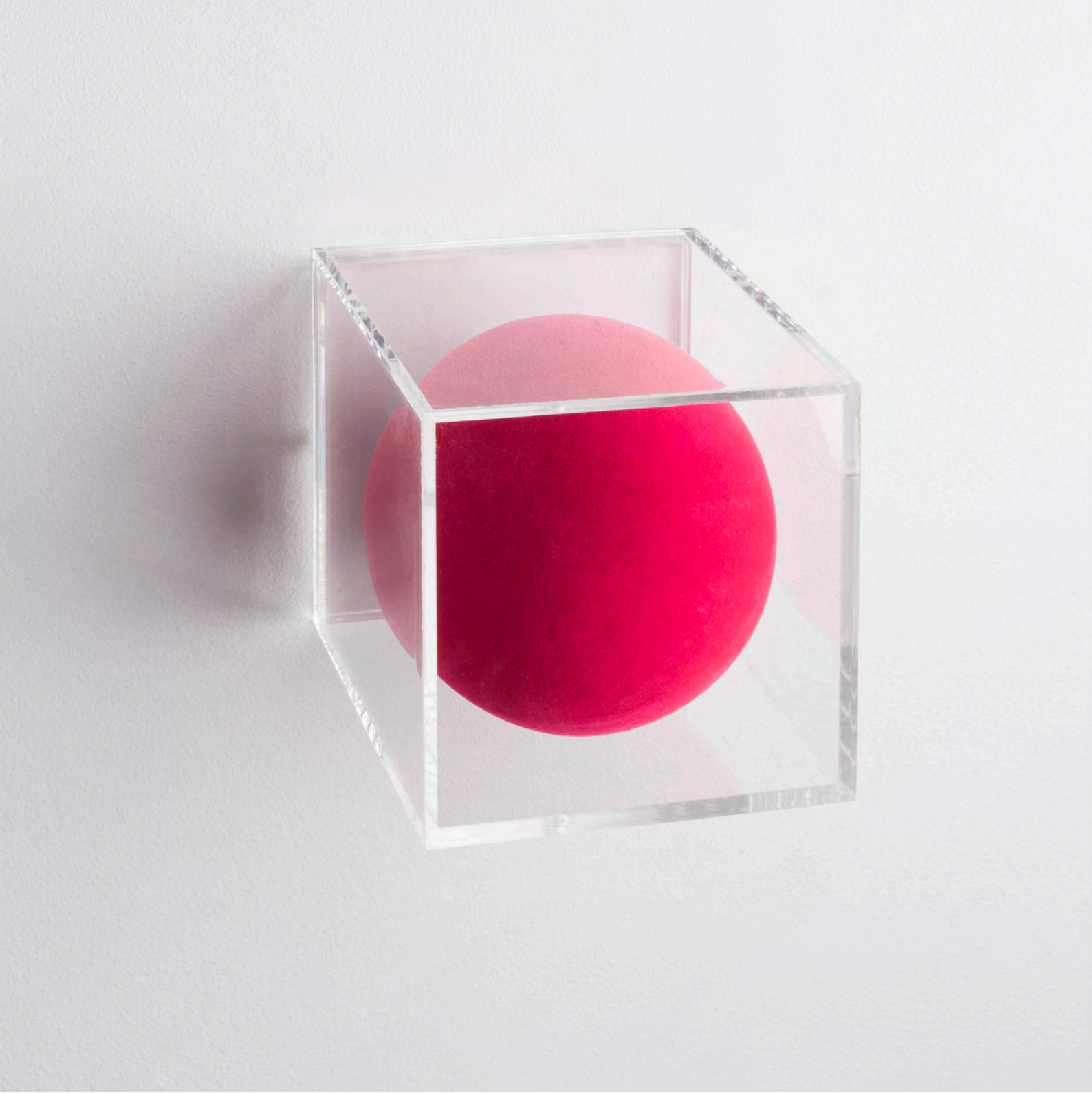
Dit object ontstond terwijl ik herstelde van een serieuze chirurgische ingreep. Mede door het gevoel van beknelling dat daarbij hoorde, sloeg het pathos toe.

Als mens blijik ik geoefend in metaforisch lezen. Mogelijk vormt dat vermogen de kern van creatief handelen. Via een aantal denk-omzwervingen beredeneer ik wat we allen lijken te ervaren naarmate we ouder worden; de tijd lijkt te versnellen.

Dit lijkt voor de hand liggend, aangezien elk volgende tijdsinterval rekenkundig een progressief kleinere toevoeging aan het reeds geleefde geheel is.

Omdat de tijd feitelijk echter niet versnelt, beseffen we wellicht dat veel meer van hetgeen we veronderstellen relatief is. Niets bestaat zonder de alsmaar veranderende context, zodat we begrijpen dat we fundamenteel mogen relativiseren.

Om dus niet bekneld te raken of af te knellen kan men beter maar een principe huldigen: geen.

01

In retrospect, we may recognise that neon once was a sign of progress.*

*
Future forecaster, architect and urban planner Le Corbusier called for a building mass to be structured horizontally rather than vertically, perhaps in order to express the changing speed in public space, which then (1920s) accelerates from walking pace = nature, to the cadenza of the car = machine. Surely, since then this new machine (a bunch of primitive robotic and artificial intelligence avant la lettre) has dictated what our towns and cities, and thus our civilisations, would look like.

Our warnings for the imminent influence of digitisation and its related robotisation may surprise us. Isn't it a bit too late? Don't we notice that we have been in full mutation for quite a while now. Am I already a cyborg perhaps?

-1-
Digital space seems timeless, just as all proportion is lost without a non-arbitrary and absolute anchor centre.
For punishment we are now eternally short of time and nothing seems enough.

-2-
Physical visibility or presence (in our civilisational history, this is one of the most imminent reasons for the origin and design of our city, our land and therefore our civilisation) is exchanged for digital visibility. We lose our geographical notion and with it the connection with our land, or should I say Earth.
In this way, we forget how truly to make a stand.

-3-
We tend to judge only in extremes: for or against, 0 or 1.
Meanwhile, life is lived in the in-between zones, right?

-4-
To please computing power, everything must and will be contained in measurable obligations. We slavishly follow the false certainty of the measured.
A technocracy gives birth to rules - rules give birth to technocratic, mechanical and apparently hapless followers.

'No chains around my feet but I am not free
I know I am bound here in captivity'
'Concrete Jungle' by Bob Marley, 1973

-5-
Nothing more needs to be learnt; there is instant gratification; the sticky one wins from the structuralist / planner / architect. The ignorant wins over the expert and the now defeats future. Nobody wants to or can organise anymore.
Overconfident, we forget that thanks to organisation we have freedom.

-6-
As we forget how our hands work, we will forget how to make love. In any case, we are no longer handy enough.
We may hope that the upcoming loss can be swept away.

Fellini makes Casanova commit his last act of love with a robot; apparently to Casanova's complete satisfaction.

-7-
With the invention of our alphabets, we wrote history; with our excessive devotion to numbers, we tend to perish.

★

Achteraf herkennen we dat neon ooit het uithangbord van vooruitgang was.*

*
Toekomstvoorspeller, architect en stedenbouwkundige Le Corbusier roept rond 1920 op om een gebouwmassa niet verticaal maar horizontaal te geleden, wellicht om zo uitdrukking te geven aan de veranderende snelheid in de publieke ruimte, die toen versnelde van stapvoets = natuur, naar de vaart van de auto = machine. Het zal toch niet zo zijn dat sindsdien deze nieuwe machine (een hoop primitieve gerobotiseerde, kunstmatige intelligentie avant la lettre) heeft gedictieerd hoe onze dorpen en steden, en dus onze beschavingen, eruit gingen zien?

Het verbaast me wel eens dat er gewaarschuwd wordt voor de bedreigende invloed van de digitalisering en robotisering. Is dat niet een beetje laat? Bemerken we dan niet dat onze mensensoort al lang in volle mutatie is?

-1-
De digitale ruimte kent geen tijd, net zoals überhaupt alle verhoudingen zoek zijn, zonder een niet-arbitrair en absoluut anker-, middelpunt.
Voor straf komen we nu eeuwig tijd te kort en is niets genoeg.

-2-
Fysieke zichtbaarheid of aanwezigheid (in onze beschavingsgeschiedenis is dit een van de belangrijkste redenen voor het ontstaan en de inrichting van onze stad, ons land en dus onze beschaving) wordt ingeruild voor digitale zichtbaarheid en aanwezigheid. We verliezen onze geografische notie en daarmee de verbintenis met onze grond, onze wereld.
We verleren zodoende hoe we met de aarde verbonden zijn.

-3-
We schijnen enkel nog te willen denken in extremen, voor of tegen: 0 of 1 dus.
Terwijl het leven zich toch juist afspeelt in dat tussenveld.

-4-
Om de rekenkracht te plezieren moet en zal alles in meetbare verplichtingen worden gevat. Slaafs volgen we de schijnzekerheid van wat we denken te kunnen meten.
Een technocratie baart regels - regels baren technocratische, machinale en blijkaar ongelukkige volgers.

"No chains around my feet but I am not free
I know I am bound here in captivity"
Concrete Jungle, lyrics by Bob Marley, 1973

-5-
Niets hoeft meer geleerd te worden; er heerst instant bevrediging; de plakvaardige wint van de structuralist / planner / architect. De onwetende wint van de deskundige en meteen verslaat toekomst. Niemand wil en kan nog organiseren.
Overmoedig vergeten we dat we dankzij organisatie überhaupt vrijheid kennen.

-6-
Nu we verleren hoe onze handen werken, zullen we vergeten hoe de liefde te bedrijven. Überhaupt blijken we niet meer handig genoeg.
We mogen hopen dat het aanstaande gemis zich laat wegswipen.

Fellini laat Casanova zijn laatste liefdesdaad met een robot bedrijven; overigens aanvankelijk naar Casanova's volledige tevredenheid.

-7-
Met het uitvinden van de letter schreven we beschaving. Met onze overmatige overgave aan het getal lijken we ten onder te willen gaan.

a black sun

I like to wander around Brancusi's (rebuilt) Paris studio. Staring at his absolute masterpieces is so energising. In retrospect, I find my eyes searching for a Brancusi in each natural-looking guise.

Fuelled by this Brancusi energy, I reached for this piece of slate which was being sold as a cutting board. I was fascinated by the surface and the deep black colour, and, of course, the round archetype pulled me in.

Seeing it hung on my wall, I felt it needed a title. A black sun was my first suggestion. How presumptuously, I suggested I could see a new planet, a new sun - a black one!

I also recognised that giving a title or name overwhelms the simple physical presence; nothing is more powerful than thoughts. Especially those who have misused them know.

Fortunately, friends recognised a calm, moonlit sea seen through a porthole; I can live with that.

✧

Ik zwerf graag rond in het (herbouwde) Parijse atelier van Brancusi. Het staren naar zijn absolute meesterwerken geeft zoveel energie. Achteraf merk ik dat mijn ogen zoeken naar een Brancusi in elke natuurlijk ogende gedaante.

Opgestookt door deze Brancusi-energie greep ik naar dit stuk leisteen, dat verkocht werd als snijplank. Ik was gefascineerd door het oppervlak en de diep zwarte kleur; en natuurlijk trok de ronde oervorm naar binnen.

Nadat het eenmaal hing, meende ik dat het een titel nodig had. a black sun was mijn eerste suggestie. Hoe overmoedig suggereerde ik een nieuwe planeet te kunnen zien, een nieuwe zon zelfs, een zwarte!

Ik herkende ook dat met het geven van een titel of naam, de eenvoudige fysieke aanwezigheid wordt overrompeld; niets is krachtiger dan gedachten, weet vooral iedereen die daar misbruik van maakt.

Gelukkig herkenden vrienden een uitzicht vanuit een patrijspoort op een rustige, door de maan verlichte zee. Daar kan ik het mee doen.

in a landscape *

Science is born from it, while the arts only really seemed to get around to it during the industrial revolution: the great unravelling. Perhaps, that’s what we mean by modern.

Was it the ready-to-use paint from the newly discovered tube in previously unknown and now tangible colours that made the painters around 1870 decide not to mix so eagerly as nature seemingly does?

Imitation was left to the upcoming world of photography, as the painter considered less important what was seen; how it was perceived mattered the most.

And because this was so personal, many people searched for the most efficient (and often extreme) shape and tested how edgy the individual look could be - or how much admixture seemed necessary. The road to contemporary art via the -isms (impressionism, pointillism, abstract expressionism, etc.) was opened.

The painter behaved more and more scientifically, almost like a technician. The social scientists among the artists questioned the institutional (moralistic) nature of art elevation; like seeing art in a urinal and thus challenging the role of art and its museum.

My eyes are so charged in museums that I can see a great work of art in a carpet sample; a materialised fragment from an impressionistic landscape perhaps. It takes a lot to fight that.

*
I borrow this title from John Cage, who composed an accessible, beautiful and fairly traditional piece for solo piano under that title in 1948, which bears no resemblance to his later and more conceptual work.

✧
De wetenschap ontstond erdoor, terwijl de kunsten hier pas echt gedurende de industriële revolutie op grote schaal aan toe leken te komen: het ‘grote ontrafelen’; wellicht bedoelen we dat met Modern.

Was het de ready-to-use verf, uit de pas ontdekte tube en dan ook nog in voorheen ongekende en nu grijpgrage kleuren, die de schilders rond 1870 deed besluiten dan maar niet meer zo gretig bij te mengen, zoals de natuur dat schijnbaar lijkt te doen?

Het nabootsen werd aan de zich ontwikkelende wereld van de fotografie gelaten. De schilder vond wat werd gezien minder belangrijk; hoe het werd gezien deed ertoe.

En omdat dit zo persoonlijk was, zocht menigeen naar de meest efficiënte (extreme) vorm en testte hoe groot de individuele toets mocht zijn; dan wel hoeveel bijmenging nodig leek. De weg naar de hedendaagse kunst, via de ismen (impressionisme, pointillisme, abstract expressionisme, etc.), lag open.

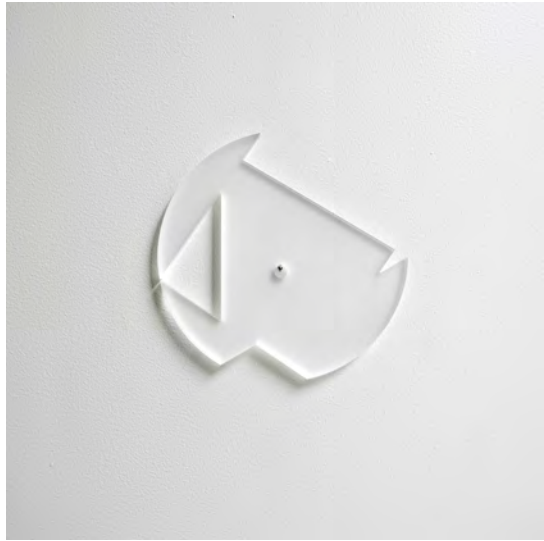
De schilder gedroeg zich steeds meer (quasi) wetenschappelijk, als een technicus bijna. De sociaal-wetenschappers onder de kunstenaars bevroegen de institutionele (moralistische) aard van kunstverheffing; zoals door kunst te zien in een urinoir; door de rol van kunst en dus het museum uit te dagen.

Mijn ogen zijn in musea zo opgeladen, dat ik in een tapijtmonster een geweldig kunstwerk zie; een gematerialiseerd fragment uit een impressionistisch landschap. Er is veel voor nodig om dat aan te vechten. *

*
Ik leende de titel van John Cage, die in 1948 een tamelijk traditioneel en toegankelijk pianostuk met deze titel componeerde, dat in weinig lijkt op zijn conceptuele en baanberekende werk dat daarop zou volgen.

for Max Bill

*“And like music, abstract art holds meaning for us that is beyond expression in words”,
Agnes Martin, “On a Clear Day”, 1975*

It sometimes seems that half of us humans like to hear a story to accompany a perception, while the other half likes to observe abstractions and perhaps read them on their own.

Naively, I might think that this hunger for that story versus abstraction has something to do with female versus male perception. Well, once upon a time it was women who brought mediation and narrative continuity, while men went out into the wild and had to perceive in spatial abstractions what had not yet been seen. Both qualities were and are important, so when our spoken language emerged, it was filled with physical-spatial references.

I like to think of myself above all as a reader of abstraction. Perhaps because I think that spoken language is much less absolute / precise than we often want to make ourselves believe with much false certainty. Fortunately, there are still plenty of abstractions that are not (already) contaminated by obligatory interpretation.

I like to look at the work of Max Bill, who spent his life making abstract geometric art.

Stereometry, as a basis for abstraction, is the simplest spatial mathematics, with which, it seems, extreme visual expressiveness can be found. Many abstract artists mainly use simple stereometric models / shapes; such as Max Bill.

Many of his works consists of squares, circles and triangles. So is my playful fusion of these three basic geometries*. Each geometry is physically present and is observable because it is precisely partly physically absent.

This hanging object can be rotated in all directions because it has an absolute centre of gravity.

*

In the 1960, the artist Bruno Munari produced booklets, on the square, the triangle and the circle. The inspiring, playful references to these basic geometries in them seem inexhaustible.

✧

*“And like music, abstract art holds meaning for us that is beyond expression in words”,
Agnes Martin, “On a Clear Day”, 1975*

Het lijkt soms of de helft van ons mensen graag bij een waarneming een verhaal wil horen, terwijl de andere helft graag abstracties ziet en deze wellicht op eigen kracht uitleest.

Naïef zou ik kunnen denken dat die honger naar dat verhaal versus abstractie iets heeft van een vrouwelijke, respectievelijk mannelijke beleving. Tja, ooit was het de vrouw die al verhalend de continuïteit moest bemiddelen, terwijl de man, eenmaal onderweg, in ruimtelijke abstracties moest zien waar te nemen wat nog niet gezien werd. Beide kwaliteiten waren en zijn belangrijk, dus toen onze spreektaal ontstond raakte die dan ook vol met fysiek-ruimtelijke referenties.

Ik vind mezelf bovenal een abstractielezer. Wellicht omdat ik denk dat spreektaal veel minder absoluut / precies is dan we onszelf vaak met veel schijnzekerheid willen doen geloven. En gelukkig zijn er nog genoeg abstracties die niet (al) besmet zijn met verplichte interpretatie.

Ik kijk dan ook graag naar het werk van Max Bill, die zijn leven lang abstract geometrische kunst maakte; en daarnaast en vanzelfsprekend gebouwen ontwierp.

Stereometrie, als basis voor abstracties, is de meest eenvoudige ruimtelijke wiskunde, waarmee schijnbaar een maximale visuele zeggingskracht kan worden gevonden. Veel abstract werkende kunstenaar maken vooral gebruik van eenvoudige stereometrische modellen / vormen; net zoals Max Bill.

Veel van zijn werken bestaan uit vierkanten, cirkels en driehoeken. Net zoals mijn ludieke versmeltingen van deze drie basisgeometrieën*. Elke geometrie wordt fysiek getoond en is waarneembaar omdat deze juist ten dele fysiek weggelaten wordt.

Het ding kan in alle richtingen gedraaid worden, omdat het geheel wel degelijk een absoluut zwaarte / middelpunt heeft.

*

Kunstenaar Bruno Munari maakte in de jaren 60 van de 20e eeuw boekjes, telkens over het vierkant, de driehoek en de cirkel. De inspirerende, ludieke referenties die van deze basisgeometrieën erin getoond worden lijken onuitputtelijk.

untitled *

*
“De ces palais les colonnes magiques
A l'amateur montrent de toutes parts.
Dans les objets qu'étaient leurs portiques
Que l'industrie est rival des arts”.

Charles Fourie, Nouveaux tableaux de Paris, 1828

When the Industrial Revolution gained momentum in Fourie's time, the product industry immediately understood that an artful-looking product would sell much better; with which the mutual influence of applied and autonomous art became large-scale. Many art schools at the time started to set themselves the goal of serving that hunger for artistic-looking object designs. By now, the seduction strategy using beauty seems more important in the world of commerce than the intrinsic value of many products let alone necessity.

One could mean that beauty speaks like an oracle.

✧

“De ces palais les colonnes magiques
A l'amateur montrent de toutes parts.
Dans les objets qu'étaient leurs portiques
Que l'industrie est rival des arts”.

Charles Fourie, Nouveaux tableaux de Paris, 1828

Toen de industriële revolutie in de tijd van Fourie flink op stoom kwam, begreep de productindustrie meteen dat een kunstig ogend product veel beter zou verkopen; waarmee de wederzijde beïnvloeding van toepaste- en autonome kunst grootschalig werd. Veel kunstopleidingen stelden zich destijds dan ook tot doel om die honger naar kunstig ogende objectontwerpen te dienen. De verleidingsstrategie met gebruik van schoonheid lijkt in de wereld van de commercie inmiddels belangrijker dan de intrinsieke waarde, laat staan noodzaak, van veel producten.

We mogen wellicht veronderstellen dat schoonheid spreekt als een orakel.

0,5.A2 = pi.r2

Many accomplished tasks have yet to prove their completion; which, by the way, is usually not the case. Much of what we do is a contribution to constant development; sometimes unannounced and therefor painful.

It therefore bestows remarkable pleasure to be able to consider something as completed. That is certainly an important component of my love of mathematics. I mean the mathematics of solvable problems, the solution of which can then be considered indisputably correct. An architect's constructive work often involves stereometric mathematics; what is conceived may become correct. Many of us do jigsaw or crossword puzzles. We see it as an exercise and we enjoy its completeness.

To my horror, we more and more delude ourselves that by "filling in a form" correctly, the task is done. This surrogate and alibi correctness of an accomplished task prevents us from questioning the underlying reason for what needed to be done. We are all too happy to place responsibility outside ourselves. In retrospect, that typical human behavior caused a lot of horror.

Of course, much more often it is a matter of hidden logic of reasoning or an assumption; not in a geometric sense, but more abstract. To avoid questions of logic, I like to relax by solving a self-imposed and pointless stereometric puzzle.

Or is there an additional benefit in seeing how the two sides balance each other and yet are so different? If so, it may be even more about the logic of how this argument wants to be anchored.

✧

Veel volbrachte taken moeten nog maar bewijzen dat ze afgerond zijn; wat overigens ook meestal niet het geval is. Veel is een bijdrage aan constante ontwikkeling; soms onaangekondigd en mede daardoor pijnlijk.

Het schenkt dan ook opmerkelijk veel genoeg om iets als klaar te mogen beschouwen. Dat is zeker een belangrijk bestanddeel van mijn liefde voor de wiskunde. Ik bedoel dan de wiskunde van oplosbare vraagstukken, waarvan die oplossing dan ondiscutabel correct kan zijn. Bij het constructieve werk van een architect gaat het vaak om stereometrische wiskunde. Wat bedacht werd, kan correct blijken.

Velen van ons leggen puzzels en vullen kruiswoordraadsels in. We zien er een oefening in en genieten van de afgerondheid ervan.

Tot mijn grote afschuw, en in toenemende mate, maken we onszelf steeds meer wijs dat met het correct invullen van een formulier de taak volbracht is (afvinken). Deze surrogaat en alibi correctheid van een volbrachte taak maakt dat we er niet toe komen om de achterliggende reden van het gevraagde te bevragen. We leggen daarmee maar al te graag de verantwoordelijkheid buiten onszelf. Dat typische mensengedrag bracht achteraf gezien al veel afgrijzen.

Natuurlijk gaat het veel vaker om de logica van de, niet geometrische maar abstractere, redenering of veronderstelling. Om logica-vraagstukken te vermijden los ik dan graag ter ontspanning een zelf opgelegd en zinloos stereometrisch raadsel op.

Of hebben we er aanvullend iets aan als we zien hoe die twee kanten elkaar in evenwicht houden en toch zo verschillend zijn? Dan gaat het wellicht nog meer om de logica van de plek waar dit argument verankerd wil worden.

